

У В О Д

Когато се разглежда обредността, това става винаги във връзка с такива понятия като традиция, обичай, празник. И това не е случайно.

Явленията, които се означават с тези термини, насочват вниманието към някои форми, страни и аспекти на съществуване и развитие на културата. Подходът към тези явления предполага определено разбиране за културата, някаква изходна точка при нейния анализ. Ако се приеме един по-общ план, културата може да се разглежда като специфична социална реализация на човека. Тя има преди всичко статична и динамична форма, като първата се отнася до кристализацията на материалните и духовни ценности, а втората "обхваща самата социална дейност на хората, умението им да извършват определена квалифицирана работа, общественото им поведение". Традициите и обичаите, обредите и празниците могат да се отнесат към функционалната сфера, като не се забравя, че те по специфичен начин използват натрупаните материални и духовни ценности в обществото.

Традицията е определен тип отношения между последователните стадии на развиващия се обект, в това число и културата, когато "старото" преминава в "ново".

Културната традиция в значителна степен е наследена социална информация, която съществува и се възпроизвежда в даден човешки колектив. Традицията е процес на унаследяване, тя не съвпада със самото наследство. Традицията е едновременно функционално и съдържателно взаимодействие между поколенията. Подобно разграничение е необходимо, защото в противен случай се получава покритие на термините традиция и култура.

Формите на традицията са различни в зависимост от това, каква е културната система. По различни пътища и с различни средства се реализират традициите в сферата на материалната и духовната култура. Различни са и средствата, чрез които се реализира дадена традиция. Така че в една кул-